

EL MICALET GALÀCTIC

Faules d'Isop

Francesc Gisbert

Dibuixos de Roser Argemí

1

L'abella i el colom

La iaia Virtu va eixir al pati alarmada pels crits. Laia i Arnau tornaven a barallar-se, com de costum. Virtu els havia demanat que dutxaren el gos, Piula, amb la mànega d'aigua. Arnau sostenia la mànega. Però la germana també volia. Ell contestava que era més alt i més gran. Ella, en canvi, es defensava dient que tenia el mateix dret a dutxar Piula:

–Sempre igual. Com el gat i el gos. Heu d'aprendre a treballar en equip.

–Arnau és un milhòmens. Tot ho vol fer ell.

–Mentida. Tu vas de saberuda. Tot ho saps. Jo sóc més gran. I he de subjectar la mànega. Tu no podries.

–Sí que podria!

–No podries!

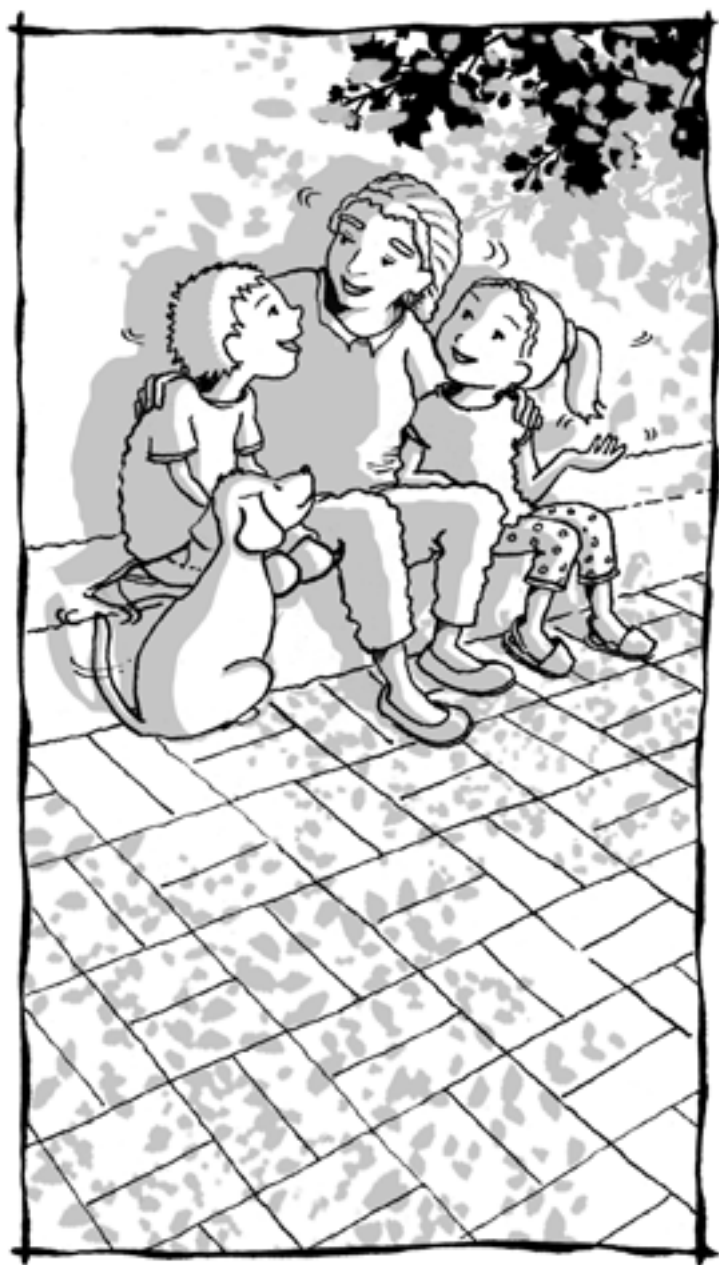
–Sí que podria!

A fi de posar Pau, la iaia Virtu va cridar els dos germans i els va fer seure al seu costat, en un banc del jardí del patí, a l'ombra del nesprer:

–La vostra disputa, em recorda la faula de l'abella i el colom.

–Què és una faula? –preguntà Laia.

–Són històries que ens ensenyen a pensar i a actuar. Les més famoses les va escriure un grec, conegut per Isop, fa un fum d'anys.

–I per què escrivia faules?

–Era un mestre de l'antiga Grècia, Arnau. Les va escriure pensant en els seus alumnes, de la vostra edat. Voleu que vos la conte?

Els dos xiquets van assentir. Per res del món es perdrien una de les històries de l'àvia. El sol de primavera va traure el cap entre uns núvols solitaris, com si també volguera escoltar. Geranis i cossiols de tota classe recorrien la vora del pati, amb el banquet i el nesprer a una banda. Piula remenava la cua feliç. Ara com ara, s'havia escapat de la dutxa.

–Conten que Flabiol era el colom més presumit de la ciutat d'Atenes. Li deien Flabiol per la forma de parrupar, pareguda al so de l'instrument musical: «Parruput, parruput...». No era un colom qualsevol, dels que veureu en parcs i jardins. Sinó un colom

missatger. En aquella època, no hi havia carterers al món. Si volies enviar un avís o una carta a un amic o familiar d'un altre poble, calia buscar algú que hi anara. I demanar el favor que et portara la carta. La cosa es complicava a l'hivern, quan els camins es tallaven per les pluges o per la neu. Els pobles es quedaven incomunicats per mar i terra. Flabiol era, a més a més, el colom preferit de Dafne, una xiqueta de huit anys, filla de l'encarregat del colomar. Dafne sempre li portava les millors peces de fruita i les fulles de verdura més tendres, perquè estiguera sa i fort.

Flabiol era el millor dels coloms missatgers. El capità del seu colomar. No hi havia missió que se li resistira. I arribava abans que qualsevol dels companys, per molt mal oratge que es girara. No és estrany que, amb el

temps, es fera un poc presumit. Sempre inflava el pit i pareixia un milcoloms.

–Igual que Arnau –va riure Laia.

–Tu, calla!

–No calle, no calle!

–Pau i glòria! Un dia, el van enviar a dur un missatge a la ciutat veïna de l'Àtica. Era una felicitació, per a un comerciant que havia sigut pare. Flabiol va alçar el vol, així que li obriren la porta del colomar. Va planar sobre la ciutat, va elevar-se a l'altura del Partenó i, vola que volaràs, va fer cap a l'Àtica.

Com que feia bo, volava baixet, sobre un rierol, mentre contemplava el paisatge i travessava els boscos. Avançava tan despistat que no va veure una abella, en direcció contrària. Van xocar, l'abella es va endur la pitjor part i va rodar pels aires. Però Flabiol també

s'emportà una bona cabotada. Va recular per recriminar-li aquella forma de volar.

L'abella, mig marejada pel colp, va caure en una basseta d'aigua. Movia les potetes i les ales, desesperada, sense poder eixir-ne:

–Mira per on vas, mosca grossa! De ben poc no em traus un ull.

–Jo anava pel meu caminet, xino-xano, com tots els dies, de tornada al rusc. I tu has aparegut com un boig, a tota velocitat. M'has fet caure en una basseta i m'estic ofegant. Ajuda'm.

–Qui, jo? Toca... Sóc el primer colom missatger de la ciutat d'Atenes! No puc perdre el temps i està prohibit destorbar el meu pas. T'ho mereixes!

–No t'havia vist, què vols que hi faça? Jo he eixit pitjor parada que tu. Ajuda'm a eixir de l'aigua. M'ofegue.

–Per què t’hauria d’ajudar? Els insectes com tu no aprofiteu per a res i sou un perill públic per a la circulació.

–Si no em traus de l’aigua moriré.

–No és el meu problema. A mi, ni fred ni calor.

L’abella no feia més que engolir aigua, cada vegada més cansada:

–Sí que l’és! Totes les criatures, grans i menudes, tenim un paper al món. Hui hem xocat i t’he destorbat, cert. Però un altre dia, pots necessitar la meua ajuda.

Flabiol va riure de valent:

–Jo, necessitar l’ajuda d’una busca com tu? Fuig, fuig. Sóc el primer colom d’Atenes, en què em podria ajudar una abella del muntó?

–Això, mai no ho sabràs, si no m’ajudes. L’únic que puc dir-te és que, si em perdones

i em deixes anar, el dia que em necessites, em trobaràs. Paraula de l'abella Pinyola.

Flabiol no ho veia gens clar. Pinyola es va afonar a la basseteta, sense forces per resistir més. Com que en el fons era bon colom i no li agradava fer mal a ningú, va allargar el coll. Va agafar l'abella d'una ala, amb el bec, suaument, i la deixà a la vora de la bassa.

Van passar els dies, van passar les estacions. A la primavera següent, Flabiol havia oblidat la topada amb l'abella Pinyola. Aleshores, van encarregar-li la missió més important de la seua vida. La ciutat d'Atenes va ser atacada per una flota de pirates de Fenícia. Els pirates van tancar l'accés a la ciutat pel port. Desembarcaren un exèrcit i bloquejaren els camins. La ciutat estava incomunicada. El poble contemplava el perill des de les muralles.

No hi havia manera d'eixir ni d'entrar. Les autoritats volien demanar ajuda a les ciutats veïnes, amigues d'Atenes, perquè enviaren reforços. Però com? Van decidir que Flabiol, el millor colom missatger d'Atenes, portaria un missatge a la ciutat de Corint.

Van escriure el missatge, l'enrotllaren en un cartutx i el lligaren a la poteta de Flabiol. Dafne el va traure del colomar. L'agafà delicadament, entre les mans. El besà al cap, com feia sempre, i el llançà des de la muralla, perquè s'envolara. Flabiol era conscient de la importància d'aquella missió:

–Confiem en tu, Flabiol. Porta el missatge i demana l'ajuda que necessitem. No ens falles.

No duia un missatge qualsevol. Duia l'esperança de tot un poble. La vida dels atenesos era a les seues ales.

Va planar sobre la ciutat. Va recórrer el perímetre de la costa. Les embarcacions pirates tancaven els accessos. Va girar per la platja i enfilà cap al nord, pel camí de Corint. Per a eixir d'Atenes, el més ràpid era travessar la plana del Migdia. En aquella època, coberta de roselles. Flabiol ignorava que s'hi havien apostat dos pirates. Vigilaven que no passara ningú. Un dels pirates va veure el colom, de lluny:

–Mira, un colom! Ves per on, tindrem alguna cosa diferent per a dinar.

–Sí, té bona pinta, és gros i lluït. Encerta'l amb l'arc, quan passe per damunt nostre.

El pirata va tensar l'arc. Apuntà. Flabiol volava confiat, sense adonar-se del perill. Els pirates s'amagaven davall d'unes oliveres centenàries. En això, quan era a punt de disparar, una abelleta se li posà per davant dels ulls:

–Ah, una abella! Em picarà!

Va fer una manotada, just quan disparava la fletxa. La fletxa va passar pel costat de Flabiol. Només aleshores va entendre el perill que corria. També intuï, pels moviments del pirata, que espantava un insecte:

–Ha de ser Pinyola, aquella abelleta, la que va em va dir que tots, grans i menuts, tenim el nostre paper al món.

Flabiol va aconseguir dur el missatge a Corint. I enviaren una flota per ajudar Atenes. Els pirates, de seguida que van veure tantes naus, van fugir. Tota la ciutat va celebrar l'èxit de Flabiol. Però, és clar, com que els coloms, fins i tot els millors, no parlen la llengua dels humans, no va ser capaç d'explicar l'ajuda de l'abella. A qui sí que la va explicar va ser als seus companys, els altres coloms. La història va córrer de bec en bec,

de pares a fills, d'avis a néts, generació rere generació, fins als nostres dies. I des d'aleshores, si vos fixeu, cap colom ha fet mal a cap abella. Perquè ja ho diu la dita:

Fes bé i no faces mal,
que altre sermó no cal.
El bé perdura,
el mal madura.

